

Daniel Perkins se s trhnutím probudil, když autobus prudce zabrzdil. Vyhlédl z okna a v cákancích šedého deště zahlédl beton a sklo nádraží AŞTİ, kde se tísnily fronty lidí seřazených pod deštníky, aby nastoupili do asi dvanácti autobusů čekajících na parkovišti terminálu.

Odkášlal si a podíval se na hodinky. Bylo skoro poledne. Bože, prospal prakticky celou cestu z Istanbulu. Dokonce ani neslyšel řidičovo obvyklé hlášení, že se blíží k Ankaře.

Počkal, až vstanou ostatní pasažéři – několik evropských turistů s batohy, ale většinou Turci, kteří neměli dost peněz, aby si mohli dovolit z Istanbulu přelet nebo přicestovat vysokorychlostním vlakem – a vyndají si zavazadla ze stropních přihrádek. On sám si během pětihodinové jízdy držel tašku na klíče, tedy s výjimkou krátké návštěvy toalety, kam si však tašku vzal s sebou.

Promnul si oči, měl pocit, jako by byl zdrogovaný. Kdy se vlastně naposledy pořádně vyspal? Někdy předtím, než poprvé kontaktoval Hamiltona, což znamenalo... skoro před třemi týdny. Do té doby si během příprav nikdy nedělal sebemenší starosti. Schopnosti NSA znal stejně dobře jako kdokoliv jiný, což znamenalo, že před agenturou uměl kličkovat. Ale po navázání kontaktu byl v bezpečí jen do té míry, jak to dovozovala Hamiltonova preventivní opatření. A i když se ten kluk v bezpečnostních záležitostech už předtím docela vyznal a díky Perkinsovým informacím se jeho znalosti ještě prohloubily, přesto byl jejich kontakt stále riskantní, stále to bylo nové zranitelné místo. Elektronická protiopatření byla stejná jako ta fyzická: můžete si při kontrasledování dát záležet na každém detailu, ale

pokud se setkáváte s někým méně obezřetným, kdo si nehlídá zadek, jste stejně nahraní jako on.

Prohnala se jím vlna úzkosti a musel vynaložit značné úsilí, aby ji rozptýlil. Hamilton získal své informace. Momentálně letěl do Frankfurtu a odtamtud zamíří zpátky do Washingtonu. Pokud měl Perkinse někdo dostat, už by se tak stalo. A kdyby k tomu došlo teď... tak se ty informace alespoň dostanou ven. Přinejmenším to všechno nepřijde nazmar.

Vzpomněl si na svou exmanželku Caryn a na to, jak mu mnohokrát říkala, že práce ho stravuje jak rakovina, odcizuje ho od jejich dětí, odcizuje ho od ní. Nevěděla však, že on už odcizený byl. Jeho obsesivní oddanost práci byla stejně důsledkem jako příčinou. Oženil se mladý, a než mu došly určité věci, měli děti a očekávání, co zatvrdla jak beton, a odpovědnost, nad níž nemohl jen tak mávnout rukou. Zůstal lapen v životě, který nechtěl, se ženou, kterou nemiloval, ne tak, jak doopravdy mohl, ne tak, jak potřeboval.

A potom se seznámil s Anténou, systémovou administrátorkou, která také uvízla v nešťastném manželství. Ve skutečnosti se jmenovala Nicole, Nicole Chambersová, ale lidé ji znali jako Anténu nebo An už od časů, když vyrůstala jako surfařka v Santa Cruz. Vídal ji ve stejné jídelně na ústředí, jak chodí brzo do práce a dlouho ponocuje, přesně jako on. Z nezávazných řečí se vyvinulo přátelství. Z přátelství se stal milostný poměr. Ten rozkvetl do lásky. Plánovali si, že počkají, až jejich děti začnou studovat na vysoké škole, a potom se rozvedou se svými partnery a konečně budou moci přestat tajit svůj vztah, místo aby si pro sebe jen tu a tam ukradli chvilku v nějakém odlehlém hotelu.

Ne že by takové chvilky nebyly úžasné. Někdy si myslel, že jen ony ho udržují v chodu, že jen pro ně doopravdy žije.

Jedné noci mu Anténa řekla o programu, který vypracovala na příkaz ředitele a který si ředitel sám pojmenoval Boží oko. Jeho filtry měly zaručit, že bude sledovat jen teroristy a nebude mít přístup k domácí komunikaci. Ale Anténa si pro sebe vy-

tvořila zadní vrátka, a když je vyzkoušela a do programu se podívala, zjistila, že jsou všechny filtry vypnuté. Perkinsovi se pak svěřila, že způsob, jakým je program používán, jí nahání hrůzu, a měla pocit, že by se s tím mělo něco udělat. Ale taková představa ji děsila – stačilo se podívat, jak se pokusili zničit Billa Binneyho a Thomase Drakea, a to jsou jen dva z mnoha – a dlouhou dobu o tom pouze mluvila, jako kdyby to mohla přiznáním viny ohledně své nečinnosti nějak odčinit. A Perkins, který byl přinejmenším stejně vyděšený jako ona, se ji ani nepokoušel povzbuzovat.

Ale nakonec začala odčerpávat jak informace o samotném programu, tak ty, co nasával, šifrovala je a ukládala na speciální stránku na Darknetu, kterou vytvořila tak, že ji nemohlo vidět ani Boží oko, jak byla přesvědčena. Perkinsovi ukázala, jak by se sám k informacím mohl dostat, kdyby se jí něco stalo. Říkal jí, že se chová směšně, že se nic nestane, že přece nežijí ve špiónáží románu.

Po Snowdenově aféře nechal ředitel Anténu přepracovat všechny bezpečnostní protokoly Božího oka. Perkins si zpětně uvědomoval, že pokud chtěla své informace někdy zveřejnit, byla to ta nejvhodnější doba. Ale Anténa namítla, že ani vylepšené protokoly jí nezabrání vytvořit nová zadní vrátka, takže bude dál schopna shromažďovat potřebné důkazy. Nenaléhal na ni. Ve skutečnosti tajně doufal, že její potřeba získávat další důkazy bude stále sloužit jako záminka k nečinnosti.

Po dokončení nového systému se měla s Perkinsem večer setkat v hotelu u mezinárodního letiště Washington/Baltimore. Jenže se na schůzku nedostavila. Perkins se domníval, že se u nich doma stalo něco, o čem ho nemohla včas informovat, a cítil jen zklamání. Jenže následujícího rána to bylo ve všech zpravodajstvích: znásilnění a vražda místní ženy.

Zpočátku všechno popíral s takovou vehemencí, že dokonce uvěřil tomu, jak čin líčila média. Anténino tělo bylo nalezeno za nákupním centrem v Laurel. Její auto stálo na parkovišti před

fitness centrem, což dávalo smysl – pokud se něco takového dalo říct –, protože před setkáním s Perkinsem mívala ve zvyku zaskočit na chvíli do posilovny, aby ji tam viděli jiní a měla jakés takés alibi. Policie spekulovala, že ji někdo násilím vtačil do osobního auta nebo dodávky a odvezl kdovíkam. Prozkoumaly se záběry z okolních dopravních kamer, ale nic se z nich nevyčetlo. Byl zajištěn vzorek semene, který odpovídal nálezům z pěti předchozích útoků. Tentýž sériový násilník útočil po celém úseku dálnice I-95 už několik let.

Nakonec v něm však popírání ustoupilo pochybnostem a pochybnosti pevnému přesvědčení. Existuje lepší způsob, jak zajistit neprůstřelnost nových bezpečnostních protokolů, než zabít člověka, který je vytvořil? Nedělali totéž faraonové se staviteli pyramid, aby měli jistotu, že žádná nepovolaná osoba nikdy neobjeví jejich bohatství? A jaká byla pravděpodobnost, že se Anténa stane obětí „nahodilé“ vraždy jen několik málo hodin poté, co spustí a předá přestavěný systém?

Napřed ho vyděsilo, že ať už Anténu zabil kdokoliv, půjde teď po něm, protože ví o jejich poměru a odpovídalo by to snaze odvést naprosto čistou práci. Ale potom si uvědomil, že kdyby to onen vrah věděl, byl by Perkins už po smrti. Byl proto v bezpečí. S Anténou si dávali pozor. Při zpětném pohledu mu docházelo, že asi ne tak velký, jak možná měli, ale přesto byli, díkybohu, opravdu hodně opatrní.

Šest měsíců po Anténině smrti byl Perkins převelen do Ankaru. Byl to plánovaný přesun, jemuž se dlouho bránil, aby mohl zůstat ve Ford Meade s Anténou. Ale teď mu skýtal spíše záminku, jak se vzdálit rodině a nemuset pořád skrývat žal před lidmi z bezprostředního okolí.

Dlouho se vyhýbal Anténiným archivovaným souborům, protože se až paranoidně bál, že když jí založenou stránku navštíví, nějakým způsobem se dostane na mušku. Ale vztek nad tím, co ji potkalo, odhodlání se s tím spravedlivě vypořádat a také sžíravý pocit hanby z vlastní zbabělosti ho donutily jednat. Zadní

vrátka do systému byla zavřená a nevěděl, jestli Anténa vytvořila nějaká nová. Ale její cenná sbírka citlivých souborů byla netknutá. Přemýšlel, jestli má všechno anonymně nahrát na několik zpravodajských serverů, ale nakonec se rozhodl, že z hlediska účinku i jeho vlastní bezpečnosti bude lepší najít toho správného novináře a využít ho jako zprostředkovatel. Gellman, Greenwald, Poitrasová... všechno to byly samozřejmé volby, ale tihle lidé si už přišli na své a přesunuli se k jiným novinářským cílům. Assange britská vláda držela zkrátka poté, co se *WikiLeaks* úspěšně zahnízdilo v myslích lidí jako nějaký neukázněný a drzý špionážní tým. Bral by někoho odvážného a zásadového, kdo však pracuje pro organizaci, kterou vláda ještě nestihla pošpinit svou propagandou. Nejlepší by byl nějaký mladý novinář z *Interceptu* – pokračovatel Greenwalda a Poitrasové, co má v zádech partičku s tou správnou pověstí a prostředky. Nabízelo se několik možností, ale nakonec se rozhodl pro Hamiltona, protože tenhle mladík vyšel z prostředí informačních technologií, které mu umožňovalo nejen pochopit veškerý nabízený materiál, ale také ho vybavilo vědomostmi, jak ho udržet v bezpečí.

Bože, upřímně doufal, že si vybral dobře. S ohledem na sebe i na Anténu.

Vstal a spolu s ostatními vystoupil z autobusu, a než zaběhl pod stříšku, na hlavu mu dopadlo několik velikých kapek deště. Na dané roční období byla nezvyklá zima, a když se k chladu přidal déšť, Perkins se najednou rozechvěl.

Protlačil se mezi lidmi, našel na nádraží toalety a dopřál si dlouhou a potřebnou úlevu nad pisoárem. Když si oklepával poslední kapky, zopakoval si, že se nic neděje, že to nejhorší nebezpečí pominulo. Přesto se bál, hodně se bál, co by se mu mohlo stát, kdyby ho dostali. Chelsea Manningovou drželi skoro rok nahou na samotce a dozorcí ji každých pět minut budili, aby zjistili, jestli je „v pořádku“. A Snowden... bože, vůbec si nedokázal představit, co by mu udělali, kdyby se jim někdy dostal do rukou. Ale ať se stane cokoli, v program, který odhalil,

se přinejmenším dostane na světlo světa. To všechno, co mu hrozí, kdyby ho přece jen chytili, by alespoň nebylo nadarmo.

Zamířil zpátky do vestibulu, do hluku přelévajících se davů a hlášení o příjezdech a odjezdech autobusů, která se od žulové podlahy a vysokých klenutých stropů odrážela s intenzitou, z níž člověka div nerozbolela hlava. Uvědomil si, že má hlad, a zastavil se u kiosku na kávu a sendvič. Díval se, jak barman v *cezve* míchá a potom ohřívá mletou kávu s cukrem a vodou, nemohl se dočkat, až jím začloumá silný turek, ale současně byl rád, že mladík za pultem nikam nepospíchá a kávu připravuje, jak se sluší a patří, pomalu ji přivádí k varu, aby ji poté mohl opatrně nalít po stěně nachystaného šálku přesně v okamžiku, kdy začne vřít. Poté se měla káva nechat ještě chvíli odstát, aby sedlina klesla ke dnu. Perkins se usmál při pomyslení, že ať se teď bude dít cokoli, turecká káva mu bude upřímně chybět.

Televize na stěně v zadní části kiosku byla přepnutá na CNN International. Mluvčí Bílého domu zpochybňoval jemenská tvrzení, že útok dronu zabil dvanáct účastníků svatební hostiny. Mluvčí vysvětloval: „Musí existovat téměř absolutní jistota, že nebudou zabiti nebo zraněni žádní civilisté – což je ten nejzásadnější požadavek, jaký můžeme stanovit,“ a vyjádřil se v tom smyslu, že oběti byly „radikálové“. Perkins nad takovou lží znechuceně zavrtěl hlavou, už jich měl plné zuby, všeho měl plné zuby.

Potom v dolní třetině obrazovky začal ubíhat text *Blesková zpráva* a na obrazovce se objevila hlava s foukaným účesem. „A máme tady jednu aktualitu,“ začala deklamovat vážným hlasem školené moderátorky. „Členové ISIS pravděpodobně unesli amerického novináře.“

Perkinse při sledování zpráv napadlo, že bude mít ještě perný den a že se vrátil právě včas, aby ho teď nikdo nepostrádal. A hlasatelka pokračovala: „Novinář z *Interceptu* Ryan Hamilton podle všeho trávil dovolenou v Turecku, když zmizel poblíž syrské hranice. Úřady se obávají, že se tento americký reportér

dostal příliš blízko pašeráckým trasám využívaným ISIS a spřízněnými teroristickými uskupeními. Spekuluje se, že Hamilton chtěl získat podrobnější informace o událostech, které podle posledních informací stojí za roztržkou mezi Ankarou a Bílým domem.“

Perkins cítil, jak mu z tváře odtekla veškerá krev. S Hamiltonem se rozloučil před necelými šesti hodinami v Istanbulu, určitě ne někde blízko syrské hranice. Co to mělo sakra znamenat? Odhalil někdo jeho tajemství?

Hodil na pult dvacet lir a vyrazil přes halu ke stanovišti taxíků. Měl u sebe záložní telefon a zoufale ho potřeboval zapnout, ale nechtěl riskovat, dokud neopustí terminál. Jak by totiž vysvětlil, že se momentálně nachází na autobusovém nádraží? Měl jet autem do Kappadocie a ano, připravil si krytí pro případ, že by byl spatřen při nějaké podezřelé aktivitě, ale svoji verzi nechtěl testovat, to ani náhodou, rozhodně ne teď.

K taxíkům se táhla závratná fronta. Zdálo se, že deštník mají všichni kromě něho. Nahrbl se před padajícími kapkami a snažil se přemýšlet.

Skoro jistě to bylo špatné. Náhodě dával šanci tak čtyři procenta. Což znamenalo, že historka s ISIS je s šestadevadesátiprocentní pravděpodobností nesmysl. Zalila ho taková vlna hrůzy, až se mu udělalo zle: uvědomil si, že jestli Hamiltona dostali ještě v Istanbulu, možná se jim dokonce podařilo zachytit informace, kterými disponoval. Hamilton chtěl soubory do *Interceptu* přeposlat prostřednictvím jejich systému SecureDrop, ale Perkins propadl takové paranoii, že Hamiltona přesvědčil, aby po internetu nic nedělal. Řekl mu, že si může obyčejnou poštou poslat zálohu, pokud to dokáže nějak anonymně, ale jinak by bylo nejbezpečnější, kdyby zašifrovaný flash disk od Perkinse nosil neustále u sebe. Hamilton u sebe flash disk mít nechtěl – *Podívejte, co Britové udělali Davidu Mirandovi*, namítal – a nakonec mu Perkins jenom řekl: *V pořádku, udělejte, co považujete za nejlepší, a radši ať o tom nevím.*

Ale co teď? Prozradí ho ten kluk? James Risen byl ochotný skončit ve vězení, než aby prozradil své zdroje, ale pokud nechal Hamiltona někam zmizet, hrozilo teď tomuhle mladému novináři něco mnohem horšího než vězení. A i kdyby ho nedokázali přimět zpívat, za jak dlouho začnou vyslýchat všechny lidi, s nimiž se v Turecku mohl setkat? Ještě že mu Perkins řekl, že se musí sejít v Istanbulu, a ne v Ankaře; to mu poskytlo alespoň jakési krytí, i když nic extra to nebylo. Na okamžik se zastyděl, že myslí jen sám na sebe, když Hamilton teď snáší kdovíco. Ale panebože, vždyť to musela být jeho chyba. Perkins ho upozornil na všechna možná úskalí, ale ten kluk to stejně musel zvorat.

Vystál frontu a s husí kůží na rukou konečně nasedl do taxíku. Nasměroval řidiče k nedalekému hotelu Gazi Park, kde nechal auto. Nechtěl parkovat blízko nádraží a hotel mu připadal jako dobrý kompromis, ale už si také uvědomil, že se dřív vůbec nezabýval tím, co by se stalo, kdyby se Hamilton kompromitoval. Byl až příliš velký optimista. Ale na druhé straně, krucinál, kdyby si dovilil k té věci přistupovat jinak, nikdy by nesebral odvahu udělat to, co udělal. Teď se však bude prověřovat celá jeho verze, odhalí se a využije každá nesrovnalost. Co by měl sakra udělat? Nejspíš potřebuje právníka, ale kdyby se teď pokusil s nějakým spojit, vyšlo by to nastejno, jako kdyby začal mávat obrovskou vlajkou s nápisem *Jsem vinen*. Ne. Ne, musí zachovat chladnou hlavu. Vrátit se do kanceláře, dělat jakoby nic, prozkoumat elektronickou komunikaci. Použít stejná zadní vrátka, která mu na začátku umožnila objevit jejich program, a lépe pochopit, proti čemu vlastně stojí. A potom se rozhodne, co udělá.

Dostat se do hotelu mu netrvalo ani deset minut. Dalších deset, než mu hotelový zřízenec přivezl auto. A pak vyrazil, zamířil do práce a dál bojoval se strachem – topení na plný výkon a vyhřívání sedadla bylo jako požehnání pro jeho třesoucí se záda.

Odbočil doprava na Beştepe a jel, dokud se nedostal na třídu Alparslana Türkeşe. Dálnice měla být ucpaná, takže se vydal

pod ni, sjel do ulice Bahriye Üçokové a poté znovu odbočil doprava na silnici pojmenovanou po Mareşalu Fevzim Çakmakovi. Právě projížděl kolem sportovního komplexu Anittepe, když uslyšel, jak mu v autě cvakly zámky. Ohlédl se, ten zvuk poznával, ale stejně ho to překvapilo – zmáčkl omylem něco? Nebo bylo něco s elektřinou?

A potom ke svému ohromení a hrůze ucítil, jak mu plynový pedál pod nohou sám od sebe sjíždí k podlaze. Motor zaryčel a on udeřil hlavou do opěrky, když auto prudce vystřelilo dopředu a ručička tachometru se začala rychle vychylovat doprava.

Vyjekl děsem a dupl na brzdu. Nic, necítil žádný odpor. Začal předjíždět auto před sebou, a když už do srážky chyběly centimetry, volant mu pod rukama škulb doleva, potom doprava, Perkinsův vůz auto minul a prohnal se kolem dvou dalších vpředu. Perkins se snažil nad vozidlem získat kontrolu, ale volantem nedokázal pohnout ani o píd. Vyděšeně se podíval na tachometr a viděl, jak ručička překonává značku sto padesáti kilometrů za hodinu.

Znovu dupl na brzdu. Nic. Auto pořád zrychlovalo. Zašátral po elektronické parkovací brzdě, strhl si nehet, ale sotva to cítil. Nic.

Najednou mu to došlo. Všechno mu došlo. Na vteřinu ucítil zdrcující smutek, přívalovou vlnu lítosti. Potom to zmizelo. Zavřel oči, odtáhl ruce z volantu a objal se. „Anténo,“ zašeptal. „Miluju tě.“

•••

Thomas Delgado pohybem prstu nasměroval auto doleva, potom sledoval, jak displej jeho iPadu zaplnila mřížka chladiče protijedoucího kamionu, do uší mu přes sluchátka vniklo zběsilé troubení... a potom nic. Žádný zvuk. Prázdná obrazovka.

Usmál se, sundal si sluchátka a pohodlně se opřel na židli. Existovala velká pravděpodobnost, že auto při takovém čelním

nárazu exploduje, ale protože nepatřil k lidem, kteří ponechávají věci náhodě, pro jistotu připevnil k benzinové nádrži i vedle kamery, kterou namontoval za masku chladiče, dvě zápalná zařízení. Kamera představovala jediný potenciální důkaz nekalosti – o zbytek se postaral, když se přes Bluetooth naboural do diagnostického systému auta a mohl z něj v autě ovládat cokoli, co řídily mikroprocesory. Tedy úplně všechno. Protiblokovací systém ABS a zámky ve dveřích byly propojené se systémem předcházení nehodám, ve voze byl všesměrový mikrofon pro použití při zapnutém hands-free, a dokonce i volant bylo možné ovládat prostřednictvím systému automatického parkování. Spousta novějších modelů už byla vybavená i čelními kamerami a půjčovna aut Hertz instalovala kamery i dovnitř vozů, takže Delgado dokázal zanedlouho získat plnou kontrolu nad vozem i na dálku, aniž do něj musel instalovat jakýkoliv vlastní hardware.

Tenhle druh pokroku se mu velice zamlouval. Ještě před několika lety bylo běžné, že pokud chtěl způsobit nehodu, musel v utajení odvést mimořádně pečlivou práci a auto oběti vyměnit za jiný vůz stejné značky a stejného modelu uzpůsobený tak, aby přesně odpovídal výchozímu prostředku: bylo třeba napodobit specifickou sadu škrábanců a dalších známek opotřebení, sladit množství paliva, počet najetých kilometrů, přenést osobní věci, naprogramovat rozhlasové stanice, zfalšovat čísla VIN... prostě všechno. Zabralo to spoustu času, stálo to peníze a byl k tomu třeba celý tým lidí. Nejhorší bylo, že ve voze zůstávaly důkazy ve formě přídavných mechanických zařízení, která do něj bylo třeba instalovat, aby ho bylo možné ovládat na dálku, důkazy, které se daly spolehlivě zahladit pouze požárem tak silným, že sám mohl vyvolat podezření. Ale teď? Bože, vždyť za něj prakticky veškerou práci odváděli výrobci aut.

Přerušil satelitní spojení a vypnul aplikaci, potom se podíval na hodinky. Bylo po poledni, ale už dřív zavolal na recepci a domluvil si pozdní odjezd. Dveře měl na dva zámky, na klice upozornění *Nerušit*... všechno měl podchycené.

Panebože, z toho jeho předsmrtného vyjeknutí se mu postavil. U chlapů, nebo když se v práci neuchýlil k osobnímu přístupu, se mu to obvykle nestávalo, ale jo, dneska to byl fakt moc líbeznej zvuk. Tak... ryzí, nebo jak to nazvat. A co ještě ten chlápek říkal? „Athéno, miluju tě“? To bylo ono. Mluvil ke svojí ženě? Ale vždyť je to jedno.

I když... mohl by jet truchlící vdovu navštívit. Jistě, bylo to trochu riskantní, ale i při téhle představě pocítil cukání v rozkroku. *Zdravím, pracoval jsem s vaším manželem. Moc fajn chlap. Chtěl jsem taky vyjádřit upřímnou soustrast. Nevadilo by, kdybych šel dovnitř?* Byla by ze všeho totálně rozhozená, neuvažovala by racionálně, byla by zranitelná. Svou chybu by si uvědomila, až když by zavřela a zamkla za ním a on by ji s nožem u krku tiskl ke stěně. A potom by se nejspíš tak styděla a byla tak traumatizovaná, že by ani nic nenahlásila.

Do prdele, tak tohle byl rajc. Vstal a šel na záchod, aby si nad tou představou vyhonil.